

националног јединства и доношење новог Устава од 1975. Овај Устав је означио враћање на уставне позиције земље из времена Устава од 1952. али је после спроведеног референдума на коме се народ изјаснио против рестаурације монархије, Грчку увео у режим републиканске парламентарне демократије. Овај период уставног развоја Грчке је карактеристичан по њеном отварању ка међународној заједници и укључењу у Европску унију а са становишта организације власти ка јачању егzekутиве, пре свега положаја председника Републике према парламенту и влади, односно њеном премијеру. У редовној политичкој и уставној ситуацији председник Републике је ограничен на улогу парламентарног шефа државе, док у ванредним околностима добија ванредна овлашћења у доношењу нормативних аката и то у хитном стању и стању државне нужде. Та ванредна председничка нормативна овлашћења подлежу накнадној потврди парламента док у редовној ситуацији председник има уставне односе према влади и парламенту који не излазе из оквира парламентаризма. Тако влада и премијер зависе од парламента јер морају да уживају његово поверење, али и председника Републике који може да отпусти владу и њеног премијера. Председник Републике, у смислу парламентаризма, може и да распусти парламент уколико сматра да он не одражава право расположење бирача и то је онај елемент политичке равнотеже у парламентарном режиму који одговара извршној власти и омогућује јој да парира парламенту и његовим овлашћењима према влади.

3. Уставност земаља тзв. Трећег света

Посебну групу устава чине они који су донети у земљама у развоју или тзв. Трећем свету – оном који не припада ни источном ни западном. У политичкој терминологији и категоризацији ових земаља се срећу и називи „сиромашан свет” или „несврстане земље” које не припадају никаквим политичким блоковима. То су углавном земље Африке и Азије које се налазе између грађанског (капиталистичког) и социјалистичког света и оне су као сиромашне, неразвијене и пренасељене у фази предкапиталистичког начина живота и организације са значајним присуством традиционализма и наслеђеног менатлитета, али су се определиле за самосталан национални и политички живот и развој. Као неразвијене и зависне, све те земље су дуго биле у колонијалном статусу да би се постепено ослобађале колонијалног ропства, истина, уз присуство одређених неоколонијалних форми зависности. По стицању независности све оне настоје да одаберу сопствени пут развоја и изграде модел друштва које по организацији